

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **S. K., nar. X**, státní příslušnost X, t.č. Zařízení pro zajištění cizinců X, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem AK Praha 1, Dušní 907/10, proti žalovanému **Krajské ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, Věkoše 416, Hradec Králové, o prodloužení zajištění cizince, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2015, čj. KRPH-77730-/ČJ-2015-050022,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný policejní orgán rozhodl o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem jeho předání podle právního předpisu Evropského společenství (Nařízení rady (ES) č. 604/2013), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen Dublinská úmluva), stanovené rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odboru cizinecké policie Hradec Králové, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 13. 8. 2015 pod čj. KRPH-77730-0/ČJ-2015-050022 o zajištění dle § 129 odst. 1 a § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. a dále rozhodnutím o

prodloužení zajištění ze dne 10. 9. 2015 pod čj. KRP-77730-35/ČJ-2015-050022 dle § 129 odst. 5 téhož zákona. Dříve stanovenou dobu zajištění prodloužil o 42 dnů, tedy do 21. 11. 2015, a to na základě § 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., s tím, že je to nezbytné k pokračování řízení o předání dle Dublinské úmluvy.

Ve včasné žalobě žalobce namítal **rozpor ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s čl. 5 Úmluvy a čl. 8 odst. 2 Listiny**, neboť toto ustanovení nesplňuje požadavek na kvalitu zákona, když neobsahuje definici „vážného nebezpečí útěku“ a nelze tak předvídat, jaké jednání může vést ke zbavení osobní svobody jednotlivce. Žalobce poukazuje jednak na znění revidované verze Dublinského nařízení č. 604/2013 z 26. 6. 2013, resp. jeho čl. 28 odst. 2, upravujícího možnost členských států zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu; dále pak jeho čl. 2 písm. n), v němž se nebezpečím útěku rozumí existence důvodů, které se zakládají na objektivních kritériích vymezených právními předpisy, pro které je v konkrétním případě možné se domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout. Cit. ustanovení zákona o pobytu cizinců však jakákoliv objektivní kritéria nevymezuje, ustanovení je tak neurčité a za této legislativní situace nelze předvídat, v jakých případech bude Policie ČR aplikovat na dotčené osoby institut zajištění z důvodu existence vážného nebezpečí útěku. Stávající právní úprava tak nesplňuje vysoké standardy na kvalitu zákona, které v případě možnosti zbavení osobní svobody klade na právní úpravu čl. 8 odst. 2 Listiny a čl. 5 Úmluvy. V této souvislosti pak žalobce poukazuje na rozhodnutí ESLP, zdůrazňující základní účel ochrany ve významu osobní svobody, poskytované ust. čl. 5 Úmluvy, jímž je minimalizace rizika svévolného zbavení svobody (např. Kurt proti Turecku z 25. května 1998 č. 24276/94, § 122 – 123, Stafford proti Spojenému království z 28. května 2002 č. 46295/99, § 63), s tím, že pro jakékoliv zajišťovací instituty platí, že k omezení osobní svobody může státní moc přistoupit jen z důvodů stanovených zákonem a v řízení zákonem předepsaném. Úmluva dle judikatury ESLP obsahuje povinnost, aby právní základ omezení osobní svobody byl obsažen v hmotném i procedurálním vnitrostátním právu, jež je slučitelné s požadavky a cíli Úmluvy a musí být též zohledněna judikatura ESLP, vztahující se ke kvalitě zákona, která by měla být slučitelná s principy právního státu, vnitrostátní zákon dovolující zbavení svobody musí být dostatečně dostupný, přesný a předvídatelný, aby se zabránilo riziku svévole, neslučitelné s čl. 5 Úmluvy – s odkazem na další rozhodnutí tohoto soudu. Zákonost omezení osobní svobody pak plyne i z čl. 8 odst. 2 Listiny, podle které nikdo nesmí být stíhán nebo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon, zásahy do osobní svobody se proto vždy musí opírat o zákon co do hmotněprávního i procesního základu a způsobu jejich realizace. Zde žalobce poukazuje na komentář k Listině základních práv a svobod z r. 2012 a rozhodnutí NSS ze dne 22. 7. 2010, učiněné pod sp. zn. 9 As 5/2010, rovněž pak na rozsudek německého Spolkového ústavního soudu z 23. 7. 2014, který konstatoval, že německá vnitrostátní právní úprava, upravující možnost zajištění za účelem vyhoštění v případě důvodného podezření, že osoba má v úmyslu vyhnout se vyhoštění není v souladu s ústavním principem zákonitosti a prohlásil toto ustanovení za nezákonné, s tím, že absence objektivních kritérií důvodů shledání existence vážného nebezpečí útěku v právních předpisech představuje vážný problém z hlediska požadavků na jasnost a transparentnost zákona. K podobné situaci pak došlo nedávno i v Rakouské republice, kde Nejvyšší správní soud shledal nezákonnost zajišťování cizinců za účelem přemístění podle Dublinského nařízení právě z důvodu, že žádné ustanovení vnitrostátního práva nereflktuje čl. 28 Dublinského nařízení, které vyžaduje právní zakotvení vážného nebezpečí útěku jako podmínky k zajištění. Své zajištění žalobce považuje za nezákonné, na základě výše uvedených skutečností v rozporu jak s čl. 28

Dublinkého nařízení, tak i s čl. 5 Úmluvy a čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Odkazuje v této souvislosti též na rozsudky Městského soudu v Praze a Krajského soudu v Ústí nad Labem a v Brně, které v průběhu r. 2015 již této argumentaci přisvědčily a zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců za stávající legislativní situace označily za nezákonné. Odkazuje též na skutečnost, že Nejvyšší správní soud v této poloze předložil předběžnou otázku Evropskému soudnímu dvoru a v této souvislosti je názoru, že do doby jejího vyřešení je potřebné zvolit v otázce zajištění cizince řešení, které do práv zajištěné osoby zasahuje méně, zejména pak, trvá-li zajištění již po delší dobu. Hlavním právním zájmem, který je potřebné upřednostnit z hlediska ochranné role soudu, je v současnosti zamezení eventuálnímu závažnému zásahu do základního práva na svobodu žalobce.

Žalobce dále namítá, že **správní orgán se žádným způsobem nevypořádal s povinností nově zkoumat podmínky zajištění pro prodloužení doby zajištění**, když prakticky opakuje dřívější argumentaci a současnou situaci žalobce se nezabývá, a to především možností uložení mírnějších opatření za tímto účelem, žalobce zde namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Přitom rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2014, čj. 7 Azs 8/2014 ve věci možnosti zajištění cizince uvádí, že Policie ČR má povinnost k tomuto prostředku přistoupit pouze v případě, kdy nelze využít mírnějších prostředků, na což však v dané věci správní orgán zcela rezignoval, tedy, nenaplnil povinnost, uloženou mu ust. § 126 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., v této souvislosti žalobce připomíná rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2011, čj. 11 A 117/2011. Žalobce dále namítá **nereálnost provedení transferu do Maďarské republiky dle Dublinkého nařízení**, odkazuje na nejnovější statistiky MV ČR, kdy za měsíc srpen bylo odesláno 258 žádostí o převzetí Maďarskou republikou podle Dublinkého nařízení, z toho byl realizován pouze 1 transfer. Za této situace již Městský soud v Praze ve svém rozhodnutí z 15. 9. 2015 pod čj. 4 A 59/2015 nereálnost předání vyslovil. K těmto transferům reálně nedochází, neboť tamní azylová zařízení jsou přeplněná, s tím souvisí i systematické nedostatky azylového řízení a zajištění cizinců proto není důvodné. Maďarská republika tak již přestala akceptovat povinnosti Dublinkého nařízení, cizince ze zemí EU nepřijímá, svůj postoj deklarovala oficiálně a je tak téměř jisté, že institut zajištění pro případ vydání do Maďarské republiky již naprosto neslouží svému účelu, je nerealizovatelné a odpadá tak ústavně konformní účel tohoto institutu. Žalobce v tomto smyslu považuje rozhodování žalovaného za bezmyšlenkovité, bez sledování možnosti naplnění účelu prodloužení zajištění, v současné době pak lze pochybovat o tom, že vydání žalobce do Maďarské republiky by bylo přípustné z hlediska zachování jeho práv v tamním azylovém řízení a poukazuje na rozhodnutí Správního soudu v Düsseldorfu z 3. 9. 2015, čj. 22 L 2944/15.A, jímž německý soud rozhodl o odkladném účinku žaloby proti rozhodnutí o vydání cizince do Maďarské republiky z důvodu dostatečných důvodů k domněnce, že v tamním systému dochází k porušování práv azylantů a tuto republiku tak již nelze označit za bezpečný třetí stát. Důvody k těmto závěrům, např. absurdní, pouze několikahodinové řízení o žádosti o udělení azylu, jsou obecně známy i v českém prostředí. Žalobce tedy závěrem namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného a žádá jeho zrušení. Na náhradu nákladů řízení žalobce vyčíslil náklady právního zastoupení, spočívající v odměně za dva úkony právní služby, dvou paušálech a DPH, tedy v celkové výši 8.228,- Kč (2x 3.100,- Kč, 2x 300,- Kč a 1.428,- Kč).

Žalovaný – Krajské ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort – podal dne 27. 10. 2015 písemné vyjádření ve věci, uvedl, že k zajištění žalobce došlo rozhodnutím ze dne 13. 8. 2015, a to na základě ust. § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců. Zajištění proběhlo za účelem jeho předání podle právního předpisu Evropského společenství Nařízení rady (ES) č. 604/2013, doba zajištění

byla dle § 129 odst. 5 cit. zákona stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, současně bylo cizinci vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR dle ust. § 50a odst. 3 písm. b) tohoto zákona, následně byl umístěn do Záchytného zařízení pro cizince v Bělé Jezové, a to do doby, než bude dle mezinárodní smlouvy předán. Dne 21. 9. 2015 obdržel správní orgán ze Zařízení informaci o přemístění cizince do ZZC Vyšní Lhoty. Dne 24. 9. 2015 obdržel správní orgán od MV písemnou informaci o zahájení postupu dle Dublinského nařízení, do Maďarské republiky byla odeslána žádost o přijetí cizince a na základě této skutečnosti pak cizinec obdržel dne 10. 9. 2015 rozhodnutí o prodloužení doby zajištění o 30 dní, ve smyslu ust. § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Dne 8. 10. 2015 obdržel žalovaný od MV písemnou informaci o probíhajícím řízení o přijetí cizince do Maďarské republiky, s požadavkem na prodloužení zajištění a na základě toho pak žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 10. 10. 2015 o opakovaném prodloužení doby zajištění, nyní o 42 dní, tedy do 21. 11. 2015. **K žalobní námitce o rozpornosti § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. s čl. 5 Úmluvy a čl. 8 odst. 2 Listiny** žalovaný zdůrazňuje, že si je vědom významu čl. 5 Úmluvy, který mu přikládá ESLP, a tedy ke zbavení osobní svobody ve všech případech přistupuje jako ke krajnímu prostředku řešení nastalé situace, kdy není možné využít mírnějších prostředků, za současného splnění účelu probíhajícího řízení. V žádném případě nedochází k nadužívání tohoto institutu, k omezení osobní svobody tedy dochází pouze z důvodů stanovených zákonem a v řízení, zákonem předepsaném. Požadavek na obsazení právního základu jak v hmotném, tak i procesním právu je splněn, právní základ tvoří zákon o pobytu cizinců, zákon č. 500/2004 Sb. – správní řád, národní úprava je plně v souladu jak s Úmluvou, tak i Listinou, ovšem i s judikaturou ESLP, na niž poukazuje žalobce. Správní orgán pro odůvodnění nemůže použít svá vytvořená subjektivní kritéria, nýbrž důsledně se drží objektivní, vycházejí ze skutečností, zjištěných v průběhu správního řízení. To se projevuje především v široce odůvodněném rozhodnutí, opírajícím se právě o tato prokazatelná zjištění, učiněná v rámci správního řízení, kdy je vše doloženo ve správním spise. Správní orgán je plně oprávněn použít racionální úvahu pro určení objektivních kritérií, mezi které je možné řadit např. možnost opatření ubytování, vztah k ČR a státu, kde bylo požádáno o azyl, pobyt dalších rodinných příbuzných či přátel na území ČR nebo předchozí chování cizince. Jak již judikoval i MS v Praze pod čj. 5 A 33/2011, mezi tato kritéria lze zařadit i určitou míru důvěry, která však bude pochopitelně oslabena vůči cizinci, který již v minulosti nerespektoval své povinnosti a svévolně opustil území. Stejně jako ESLP vymezuje ve svých rozsudcích případné nové důvody možné libovůle, tak obdobně jedná i správní orgán, přitom je však bezpodmínečně nutné držet se v mezích důvodu, stanoveného zákonem či Dublinským nařízením. Takové rozhodnutí je pak přezkoumatelné v plném rozsahu nezávislým soudem, je tedy respektován čl. 5 odst. 4 Úmluvy. Zde pak žalovaný připomíná rozhodnutí NSS čj. 2 Azs 49/2015, kterým byla zamítnuta kasační stížnost mj. v bodě, týkajícím se posouzení rozporu mezi rozhodnutím o zajištění a čl. 28 Dublinského nařízení, včetně namítané absence definice „vážného nebezpečí útěku“ v příslušné legislativě. Touto otázkou se konečně zabývalo i rozhodnutí Krajského soudu v Brně v rozsudku čj. 33 A 40/2015 a rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové pod čj. 32 A 1/2015, která nevyvodila jednoznačnou nezákonnost rozhodnutí o zajištění při absenci definice cit. pojmu výše v čl. 28 Dublinského nařízení v národní právní úpravě. Nejvyšší správní soud rovněž jednoznačně takovou argumentaci nesdílí, což dokládá jeho rozhodnutí ze dne 24. 9. 2015, čj. 10 Azs 122/2015, kde mj. uvádí, že požadovaná kritéria mohou být vymezena rovněž správní praxí a soudní judikaturou a že absolutní požadavek na jejich zákonné zakotvení lze označit za „zbytečně formalistický“. Přiměřeně lze pak při posuzování vážného nebezpečí útěku jistě aplikovat i judikaturu Ústavního soudu, jedná se o III. ÚS 566/03, kdy soud k § 67 písm. a) tr.ř. uvedl, že *obviněný smí být vzat do vazby jen tehdy, jestliže z jeho jednání*

nebo dalších konkrétních skutečností vyplývá důvodná obava, že uprchne nebo se bude skrývat, aby se tak trestnímu stíhání nebo trestu vyhnul, zejména nelze-li jeho totožnost hned zjistit, nemá-li stále bydliště anebo hrozí-li mu vysoký trest. Hrozba správního vyhoštění je pak dle žalovaného jistě dostatečně závažná hrozba, odůvodňující nebezpečí útěku nebo skrývání se. Obdobně tak i nálezný I. ÚS 1115/09 pojímá vazbu jako institut, sloužící k dosažení účelu trestního řízení, kdy rozhodování o vazbě je vedeno vždy v rovině pouhé pravděpodobnosti a nikoli jistoty ohledně důsledků, které mohou nastat, pokud by obviněný držen ve vazbě nebyl. Žalovaný dále poukazuje na výpověď žalobce, učiněnou do protokolu o podání vysvětlení o posléze jeho vyjádření jako účastníka správního řízení, z níž je zřejmé, že Bangladéš opustil v únoru či březnu r. 2012, odjel z ekonomických důvodů, v Řecku ho hned chytila policie a umístila do tábora, kde ho fotografovali a vzali otisky prstů, po pěti hodinách dostal povolení k pobytu na území Řecka na jeden měsíc, pak ho propustili, koupil si jízdenku na vlak a jel do Athén, byla tam dva a půl roku a dostal červenou kartu, jeden rok pracoval jako pomocná síla ve fabrice. Pak ale začala krize a pracoval jen příležitostně, rozhodl se poté, co neměl 5 měsíců práci odejít, i další Bangladéšané v jiných zemích Evropy nemají práci a chtějí odejít do Německa. Z této výpovědi je zcela zřejmé, že žalobce nebyl ničím ohrožen, ale pohnutkou jeho odchodu do Spolkové republiky Německo byly ekonomické důvody. Jeho cesta pokračovala přes Makedonii a Srbsko do Maďarska, kde 12. 8. 2015 v Budapešti požádal o azyl, dostal nějaké papíry a propustili ho. Cílem cesty žalobce nebyla ČR, ale Spolková republika Německo, sám uvedl, že si koupil jízdenku do Berlína, kdyby tam dojel, šel by někoho požádat o pomoc, jazyk neumí, požádal by o azyl, touží jet do Německa, zde zůstat nechce. Při posuzování vážného nebezpečí útěku tak vzal žalovaný v úvahu nejen skutečnost, že žalobce cestoval z Maďarska, kde s ním bylo zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, ale do úvahy vzal i cíl cesty žalobce, tedy Spolkovou republiku Německo a účel jeho cesty. Zde je potřebné vidět, že azyl v Maďarsku byl pouze účelový z důvodu vyhnout se omezení osobní svobody, cílem žalobce je pobývat v Německu, kde hodlá požádat o azyl, pohnutky vycestování z domovské země jsou však pouze ekonomické. Žalovaný proto neměl nejmenší důvod se domnívat, že žalobce by se dobrovolně vrátil do Řecka, kde mu byl poprvé udělen azyl a kde pobýval dva a půl roku, nebo do Maďarska, kde byl žadatelem o azyl. Uvedl pouze, že chce do Německa, to, že by po dobu dublinského řízení setrval dobrovolně v ČR je zcela nepravděpodobné – do protokolu výslovně uvedl, že pořád touží jet do Německa, tady zůstat nechce. Všechny zjištěné okolnosti tak jednoznačně svědčí o tom, že při ponechání žalobce na svobodě bude pokračovat v naplnění cíle a účelu své cesty, tj. bude nelegálně cestovat do Spolkové republiky Německo, a to čistě z ekonomických důvodů. Správní orgán nepřekročil v dané věci meze správního uvážení, svoji diskreční pravomoc uplatnil způsobem odpovídajícím zjištěnému skutkovému stavu. Žalovaný je přesvědčen, že neuvedení objektivních kritérií v národním předpise nemá za následek nemožnost zajišťování cizinců z důvodu jejich předání na základě Dublinského nařízení, v případě žalobce byly jeho podmínky pro zajištění naplněny a jistě každý stát má nezpochybnitelné právo stanovit si podmínky, za nichž je cizinci umožněn vstup na jeho území a pro případ jejich porušení i užít dostupných zákonných opatření, které v pokračování nelegálního jednání cizince zabrání.

Žalovaný dále reagoval ve svém vyjádření **na námitku o tom, že se dostatečně nevypořádal s povinností nově zkoumat podmínky zajištění pro prodloužení doby zajištění.** Uvedl, že postupoval zcela podle zákona i judikatury soudů ve správním soudnictví, odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 18. 10. 2012, čj. 7 As 107/2012 – „*před zajištěním*

cizince za účelem jeho předání podle § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je správní orgán povinen zvážit využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a §123c cit. zákona, a tuto úvahu promítnout do odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince“. Žalovaný tomuto požadavku dostál, když již v prvotním rozhodnutí využití mírnějších prostředků zkoumal. Dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie rozhoduje o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování a musí posuzovat, zda jeho uložením neohrozí výkon správního vyhoštění (zde přemístění) **a policie je tak povinna posoudit dvě podmínky z uvedeného ustanovení plynoucí, a to, zda je cizinec schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření za účelem vycestování a současně, zda neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon předání cizince.** Dle rozhodnutí NSS ze dne 20. 3. 2014, čj. 7 Azs 8/2014 pak plyne, že obě kritéria musí být splněna současně. Žalovaný poté přibližuje odpovědi žalobce z průběhu správního řízení, z nichž jasně plyne, že v ČR nemá žádnou blízkou osobu, nemá nic kromě věcí u sebe, chce jet do Německa, nic ho zde nadržuje, má 500 EUR. Je tak zřejmé, že nikdy nebyl schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření za účelem vycestování a správní orgán nemá povinnost rozhodovat o zvláštních opatřeních, která není cizinec schopen splnit. Současně pak existovala a existuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon jeho předání, žalobce sám tvrdil, že směřuje do Německa, správní orgán by tak vyhledával jiné, mírnější alternativy k zajištění v dané věci zcela v rozporu s předpisy i dosavadní judikaturou soudů. V průběhu zajištění se podmínky žalobce nezměnily, spisový materiál obsahuje úřední záznamy o zkoumání důvodů zajištění a písemnosti, týkající se Oznámení o průběhu řízení, zasílaná OAMP. V průběhu řízení nadále hrozilo, že na území ČR po dobu trvání řízení o předání do Maďarské republiky cizinec dobrovolně nesetrvá. Žalovaný pak argumentoval dále **k námitce o nerealnosti transferu žalobce do Maďarské republiky dle Dublinského nařízení**, uvedl, že v prvotním rozhodnutí o zajištění byla lhůta pro přemístění žalobce do Maďarské republiky stanovena na třicet dní, vycházela přitom z kvalifikovaného odhadu správního orgánu na základě zkušeností z řady předchozích řešených případů. Dne 9. 9. 2015 MV OAMP, oddělení Dublinského střediska, podal žalovanému Oznámení o průběhu řízení podle Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013, v němž je uvedeno, že bude odeslána žádost o přijetí žalobce zpět do Maďarska – země, kde podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a žalovaný byl požádán o prodloužení lhůty zajištění z důvodu probíhajícího dublinského řízení, tato lhůta byla stanovena na dalších třicet dnů. Dne 24. 9. 2015 pak cit. orgán informoval žalovaného o tom, že s cizincem byl zahájen postup podle Dublinského nařízení, lhůta pro odpověď maďarské strany byla stanovena do 8. 10. 2015. Dne 14. 10. 2015 pak cit. orgán zpravil žalovaného o tom, že maďarská strana neodpověděla, má se tedy za to, že žádosti bylo vyhověno a v nejbližších dnech tak cizinec obdrží rozhodnutí o zastavení řízení a předání do Maďarska. Správní orgán byl opětovně požádán o prodloužení lhůty zajištění z důvodu probíhajícího dublinského řízení a lhůta byla stanovena na 42 dnů, tj. do 21. 11. 2015. Zde pak žalovaný poukazuje na rozhodnutí NSS ze dne 23. 11. 2011, kdy pod sp. zn. 7 As 79/2010 soud dospěl k závěru, že pokud správní orgán považuje po zhodnocení všech jemu známých skutečností předání cizince za alespoň potenciálně možné, je oprávněn o zajištění cizince rozhodnout. V opačném případě by byl povinen cizince neprodleně propustit na svobodu, neboť zásah do osobní svobody cizince by nemohl být považován za odůvodněný za situace, kdy by bylo zřejmé či pravděpodobné, že zákonný účel omezení jeho osobní svobody nebude moci být naplněn. V daném případě žalovaný dospěl, s ohledem na výše popsanou situaci, k závěru, že

účel, sledovaný zajištěním, může být naplněn. Ohledně transferů do Maďarska pak žalovaný uvedl, že dne 21. 10. 2015 učinil telefonický dotaz na MV OAMP, oddělení Dublinského střediska, kde obdržel informaci, že Maďarská republika uzavřela hranici se Srbskem a Chorvatskem a začala dodržovat euronijní předpisy, konkrétně Dublinské nařízení č. 604/2013, čehož dokladem je naplánovaný letecký tranzit 40 migrantů z ČR do Maďarska na 10. 11. 2015, není tak sebemenší důvod se domnívat, že by provádění transferů dle Dublinského nařízení bylo v současné době nerealizovatelné. Podmínky pro prodloužení zajištění žalobce jsou v souladu se zákonem. **K námitce nepřijatelnosti vydání žalobce do Maďarské republiky** pak žalovaný uvedl, že na Maďarsko skutečně, jak píše žalobce, nelze pohlížet jako na bezpečný třetí stát, jelikož totiž Maďarsko není dle zákona o pobytu cizinců třetím státem, nýbrž státem Evropské unie, a tyto státy jsou všechny považovány za bezpečné. S ohledem na naplánovaný transfer cizinců do Maďarska, jak uvedeno výše, je zřejmé, že OAMP nedisponuje informacemi, že by v Maďarské republice docházelo k systematickému porušování práv žadatelů o mezinárodní ochranu, jak uvádí žaloba. Zajišťující útvary nemají samy oprávnění vyžadovat jakékoliv záruky z jiných členských států, toliko dostávají od OAMP informaci, zda je možné určité kategorie osob předávat do určité konkrétní země. Vzhledem k tomu, že informaci o nemožnosti realizace předávání osob do Maďarska žalovaný neobdržel, znamená to, že podmínky pro předání žalobce do této země existují. Žalovaný tedy závěrem navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné, náhradu nákladů řízení neúčtuje.

Ze správního spisu plyne, že dne 12. 8. 2015 byl zadržen při kontrole osobního vlaku směřujícího na hlavní nádraží v Pardubicích žalobce, dne 13. 8. 2015 bylo vydáno rozhodnutí o eskortě a úřední záznam o zajištění cizince. Žalovaný zajistil tlumočnicki bengálského jazyka, téhož dne byl sepsán protokol o podání vysvětlení, v jehož rámci žalobce vypověděl, že v Bangladéši žijí jeho rodiče a sourozenci, on odjel ze země asi v únoru 2012 z ekonomických důvodů. S pomocí zprostředkovatele jel autobusem do Indie, přešel hranici do Pákistánu, poté džípem do Iránu, vždy v určité zemi po určitou dobu přebýval, hranice překračovala skupina většinou pěšky. Takto cestoval dále do Turecka, Řecka, kde pobýval delší dobu, ale když několik měsíců neměl práci, chtěl odcestovat do Německa. Cestoval přes Makedonii, koupil si jízdenku do Bělehradu a přes Srbsko docestoval do Maďarska, kde přes dva tábory obdržel v Budapešti listiny, požádal o azyl a s dalším Bangladéšanem J. zakoupili jízdenky do Berlína. Když byli kontrolováni policií, žalobce zjistil, že je v ČR. V Bangladéši mu nic nehrozí. Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 8. 2015 bylo rozhodnuto o zajištění cizince dle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, a to do 11. 9. 2015, dalším rozhodnutím z téhož dne bylo rozhodnuto o uložení povinnosti žalobci opustit území ČR do 8 dnů, pokud nedojde k realizaci předání dle Dublinské úmluvy. Dne 14. 8. 2015 bylo rozhodnuto o umístění žalobce v ZZC Bělá Jezová, 16. 8. 2015 žádal žalovaný MV ČR – OAMP o zahájení řízení o předání cizince, 26. 8. 2015 byl sepsán úřední záznam o zkoumání důvodů zajištění. Dne 10. 9. 2015 vydal žalovaný rozhodnutí o prodloužení doby zajištění o 30 dnů, tedy do 10. 10. 2015, ve spise se dále nachází úřední záznam o zkoumání důvodů zajištění ze dne 22. 9. 2015 a 9. 10. 2015 bylo vydáno další rozhodnutí žalovaného o prodloužení doby zajištění, a to o 42 dnů, tedy do 21. 11. 2015. Poté se ve spise nachází zpráva MV o průběhu řízení o předání žalobce maďarské straně a úřední záznam o zkoumání důvodů zajištění ze dne 14. 10. 2015.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Z ust. § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, vyplývá, že policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Soud po pečlivém přezkoumání věci konstatuje, že žalobce podal žalobu proti poslednímu výše citovanému rozhodnutí žalovaného, a to rozhodnutí o prodloužení doby zajištění za účelem jeho předání do Maďarské republiky o dalších 42 dní. V žalobě namítal jednak nezákonnost samotného zajištění, jejímž podkladem by měla být neexistence definice pojmu „vážné nebezpečí útěku“ v národní právní úpravě, když tento pojem obsahuje jako podklad pro možné omezení osobní svobody v těchto případech čl. 28 Dublinského nařízení č. 604/2013 z 26. 6. 2013. K tomu soud podotýká, že předmětem přezkoumání správnosti a zákonnosti je rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince, nicméně k namítané nezákonnosti shora uvádí, že členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku, nicméně dále pokračuje, že na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze, pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. Žalobce, jak plyne ze spisu, nemá v ČR žádné příbuzné, ani blízké osoby, z jeho vyjádření v průběhu řízení jasně vyplynulo, že s kolegy cestoval do Německa za lepším živobytím a v České republice zůstat nechce. Žádnou mírnější variantu zdejšího pobytu nezmínil ani nenabídl, správní orgán tak, dle přesvědčení soudu, zcela logicky z dané situace vyvodil, že pokud nebude cizinec zajištěn za účelem předání zpět do Maďarské republiky, kde podal žádost o azyl, bude pokračovat v počaté cestě. V tomto konkrétním případě tedy vážné nebezpečí útěku zcela jistě existovalo a situaci lze vyložit zcela souladně se zněním čl. 28 Dublinského nařízení. Konečně, soudu je známo, že Nejvyšší správní soud v Brně v posledních dnech vznesl k Soudnímu dvoru EU přesně z namítaného důvodu předběžnou otázku, tedy, aby bylo na pevně postaveno, zda zajišťování migrantů za situace neexistence přesné definice pojmu „vážné nebezpečí útěku“ má na zdejším území oporu v zákoně a nevykazuje prvek svévole. K tomu však krajský soud podotýká, že jeho povinností dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců je rozhodnout ve věci do 7 pracovních dnů ode dne doručení správního spisu soudu, s ohledem na předmět věci by pak přerušení řízení do doby rozhodnutí o předběžné otázce jistě nebylo možné ani žádoucí, krajský soud proto řeší konkrétní věc za současné situace a právní úpravy a jeho povinností je tak vzít v úvahu všechny skutečnosti a okolnosti dané věci a tyto řádně a objektivně zhodnotit. Ostatně ani Nejvyšší správní soud nesdílí názor vyslovený v rozhodnutích Městského soudu v Praze a Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterých se dovolává žalobce, tedy že Dublinské nařízení č. 604/2013 jednoznačně vyžaduje zakotvení objektivních kritérií pro určení vážného nebezpečí útěku ve formálním právu a že bez tohoto zakotvení nelze cizince podle čl. 28 odst. 2 daného nařízení vůbec zajistit. Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 Azs 122/2015 – 88, naopak argumentuje, že tato kritéria mohou být vymezena rovněž správní praxí a soudní judikaturou a že absolutní požadavek na jejich zákonné zakotvení lze označit za „zbytečně formalistický“. V dalším pak zákonná úprava § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců obsahuje jasné podmínky, kdy k zajištění cizince za účelem jeho předání či průvozu může dojít, těmito je zejména neoprávněný vstup nebo pobývání na zdejším území, to, že žalobce uvedl, že ani nevěděl, na jakém území se konkrétně v době kontroly nachází, ho

z nelegálního vstupu na území ČR nemůže vyvinit.

K námitce žalobce o tom, že správní orgán dostatečně v jeho případě nezkoumal trvání důvodů pro jeho zajištění při rozhodování o jeho prodloužení, soud nemůže přitakat. Jak soud výše uvedl, správní spis obsahuje řádné záznamy o tom, že žalovaný zkoumal průběžně, zda se situace žalobce v tomto směru nijak nezměnila, ovšem vždy musel konstatovat, že tomu tak není. Žalobce sám v průběhu řízení svůj názor na potřebu vycestování do Německa nezměnil, nic takového žalovanému neoznámil a ani jeho finanční situace, či situace možného jiného zázemí nedošla změn. Je tak zcela patrné, že správní orgán se v souladu s povinnostmi tohoto zkoumání případem žalobce řádně zabýval, to, že nemohl konstatovat jiné skutečnosti v průběhu řízení, než jaké tento problém provázal již od jeho počátku, nemůže být dáváno žalovanému za vinu s následkem nezákonnosti jeho postupu.

V dalším pak žalobce namítal nereálnost současného provedení transferu do Maďarska dle Dublinského nařízení. Soudu je znám obecně průběh vývoje situace na hranicích Maďarska se Srbskem a Chorvatskem, tento vývoj byl skutečně v posledních týdnech kritický a azylová zařízení Maďarské republiky byla přeplněná, stát měl problémy se zajištěním základních otázek migrace velkého počtu osob přes své území, povětšinou na území Rakouska. Jak však žalovaný uvádí ve svém vyjádření, tato situace se v posledním období již konsolidovala, k přípisům OAMP přesun migrantů, kteří požádali v uplynulých obdobích o azyl v Maďarsku, tyto dle Dublinského nařízení neodmítla a je naopak z české strany připraven na den 10. 11. 2015 letecký transfer 40 migrantů z České republiky do Maďarska. Namítaná nereálnost návratu žalobce do země EU, v níž požádal o azyl, tedy ve světle uvedených skutečností nemůže obstát. Pokud pak žalobce namítal, že v Maďarské republice dochází k systematickému porušování práv azylantů a tato země již tedy z pohledu mezinárodně uznávaných práv cizinců nemůže být považována za bezpečnou třetí zem, soud plně odkazuje na argumentaci žalovaného shora, s tím, že učinit takový závěr bez jasných a seriózních důkazů jistě není možné, Maďarsko je zemí EU a soud je přesvědčen, že je současně zemí odpovědnou, která po dobu, kdy, jak soud výše uvádí, nemohla potřebným standardům dostát, migranty zpět nepřijímala. V době současné však již proti jejich návratu ničeho nenamítá a je tak nasnadě, že zcela jistě má potřebné zázemí a prostředky pro běžný azylový postup ve věcech žadatelů o udělení mezinárodní ochrany na svém území.

V dalším pak soud konstatuje, že dne 4. 11. 2015 obdržel přípis zástupce žalobce, v němž je porovnáním jednotlivých dat prodloužení zajištění žalobce a počtu dní, kdy by měla doba zajištění končit, namítána vnitřní rozpornost a nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce odvíjí tuto námitku od toho, že prvním rozhodnutím byla doba zajištění stanovena na 30 dní, tedy do 11. 9. 2015, následovalo rozhodnutí o prodloužení zajištění o 30 dní, které končilo 10. 10. 2015, což již bylo nesprávně, v současném rozhodnutí pak počíná nová lhůta běžet dnem 12. 9. 2015, a protože k prodloužení zajištění byla stanovena lhůta 42 dnů, žalobce namítá, že je nesprávně stanoven její konec na 21. 11. 2015, ač se má jednat o den 22. 11. 2015. V dalším pak připomíná znění čl. 28 bod 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 – „pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď, která musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li

odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3“. Vzhledem k žalovaným uváděným termínům, kdy lhůta na odpověď maďarské strany byla stanovena na 8. 10. 2015 je očividné, že samotné předání je nutno realizovat ve lhůtě šesti týdnů od 8. 10. 2015, tedy dnem 19. 11. 2015. Zástupce žalobce pak uvádí, že žalovaný si této skutečnosti musel být vědom, prodloužení doby zajištění o 42 dní, tedy do 22. 11. 2015 je zcela nezákonné, po 19. 11. 2015 již totiž nemůže být dosaženo účelu zajištění.

Soud v této chvíli připomíná, že výše uvedl skutečnost, že transfer, který je plánován pro let 40-ti migrantů do Maďarska, má proběhnout dne 10. 11. 2015. Z tohoto pohledu tedy považuje za vcelku nerozhodné, zda lhůta, uvedená v rozhodnutí ve prospěch žalobce na 21. 11. 2015 o jeden den nekoresponduje s potřebným počtem dní prodloužení, neboť je zcela jasné, že pokud žalovaný pochybil při jejím výpočtu o jeden den, je potřebné tuto lhůtu jednoznačně vyložit ve prospěch žalobce a soud tak nemá pochybností, že tato lhůta končí dnem, uvedeným jasně v napadeném rozhodnutí, tedy datem 21. 11. 2015. Co do další námitky žalobce pak soud uvádí, že je přesvědčen, že žalobce by měl být předán do Maďarska pomocí výše cit. transferu, tedy dne 10. 11. 2015, nicméně souhlasí s žalobcem, že po uplynutí lhůty šesti týdnů ode dne 8. 10. 2015 ztrácí případné trvání jeho zajištění právní podklad a dále již by nebylo v souladu ani s českým právním řádem, ani s výše cit. nařízením Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013.

Z výše popsaných skutečností a jejich hodnocení je pak patrné, že soud nepřistoupil na žalobní námitky o nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, své závěry odůvodnil a vyložil. Postupoval v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., žalobu z uvedených důvodů shora zamítl jako nedůvodnou.

K žádosti zástupce žalobce o přiznání částky náhrady nákladů právního zastoupení v celkové výši 16.456,- Kč pak soud odkazuje na ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný, soud proto nemohl jeho zástupci, jemuž žalobce udělil pro řízení před krajským soudem plnou moc, náklady řízení přiznat.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 5. listopadu 2015

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně